

trænge til en Forandring, er noget, jeg antager har almindelig Tilslutning. Der er en Række Spørgsmaal, som vil komme frem ved en saadan almindelig Revision, deriblandt Spørgsmaalet om en Forøgelse af Skyldkredsenes Størrelse, hvilket vistnok i flere Henseender vil være hensigtsmæssigt. Men jeg tror ikke, at dette Lovforslag byder en passende Anledning til at komme ind derpaa, dette tillige med en Mængde andre Spørgsmaal maa vente, indtil vi faar den almindelige Revision.

Det er klart, at et Lovforslag som det foreliggende i Virkeligheden betyder en ikke ringe Forøgelse af Skatten paa fast Ejendom. Det betød allerede det forrige Lovforslag, men dette Lovforslag betyder det i endnu højere Grad paa Grund af den i Mellemtiden stedfundne betydelige Prisstigning. Men vi erkender i vort Parti, at alle maa bidrage til at forøge Statskassens Indtægter, saa at den kan blive i Stand til at møde de Krav, der stilles til den ikke blot i selve Krigstiden, men ogsaa efter Krigen, da vore Udgifter bliver væsentlig og varigt forøget ved Renter og Afdrag af de optagne Laan. Denne Konsekvens er vi altsaa villige til at tage. Men jeg gør dog opmærksom paa, at medens Finansministeren under Forhandlingerne her i 1913—14 gik ud fra en Prisstigning paa omtrent 10 pCt., og forskellige Medlemmer i dette høje Ting mente, at dette Tal var for lavt, og at Stigningen allerede den Gang var ikke saa lidt større — der var endog nogle, som anslog den til op imod 25 pCt. —, er det nu udenfor enhver Tvivl, at Stigningen fra 1909, hvis der skulde ske en Omvurdering og en, der ikke udelukkende tog de enkelte højt opskruede Spekulationspriser, som er opnaaede i den sidste Tid, til Grundlag, men en ædruelig og forsigtig Omvurdering, vil komme ikke saa lidt op over de 10 pCt., ja, jeg er bange for, at den endog vil komme op mod de 25 pCt. Imidlertid bør dette, som sagt, ikke afskrække os.

Jeg vil dog betone her, som jeg gjorde det ved Finanslovens første Behandling, at som Grundlag for Vurderingen bør ikke benyttes de enkelte særlig højt opskruede Priser. Man maa gaa ud fra — og jeg vilde ønske, at dette kunde finde et Udtryk ved Aftale med den højtærede Minister og blive fæstnet i Betænkningen —, at Vurderingsraadet vil forstaa, at det her ikke drejer sig om at lade sig lede af saadanne enkelte, undtagelsesvis opnaaede Priser, der ikke har noget solidt Fodfæste i Vir-

keligheden, og at Vurderingsraadet vil have sin Opmærksomhed henvendt paa, at i den store Stigning af Priserne for solgte Landejendomme spiller de stærkt forøgede Priser paa Besætning og Avl en meget væsentlig Rolle, idet Ejendommene som Regel sælges med Besætning, Inventar og Avl, og at man maa have Opmærksomheden skarpt henvendt paa at skelne mellem, hvad der i den opnaaede Merpris er Merpris for alt dette, og hvad der er Merpris for den egentlige Ejendom. Men om disse Forhold vil vi bedst kunne forhandle i et Udvalg, og jeg haaber, der skal naas fuld Overensstemmelse mellem os paa dette Punkt. Vi mente alle i 1913—14, at det Fradrag, der allerede er i den oprindelige Ejendomsskyldlov for Ejendomme, som er forsynede med Drifts- og Beboelsesbygninger, maatte være ensartet og højere end i den oprindelige Lov. Dette fandtes ikke i det af Finansministeren fremsatte Lovforslag, men vi indsatte det ensartede Fradrag paa 2,500 Kroner i Udvalget med Finansministerens Billigelse, og det vedtoges her i Tinget, i Stedet for de efter min Mening meget ufuldkomne Regler, som findes i Ejendomsskyldloven af 1903.

Allerede i 1913—14 fremkom der imidlertid saavel i Udvalget som i Salen stærke Ønsker om at kunne gaa noget højere med dette Fradrag, man ønskede det sat til 3,000 Kr., og det var vistnok blevet vedtaget her i Tinget, hvis ikke den højtærede Minister havde gjort Modstand, idet Ministeren skønnede, at med et saa stort Fradrag vilde der blive ligefrem Tab for Statskassen. Man maa nemlig erindre, at lige saa lidt den Gang som nu blev Promillen forhøjet, medens Fradraget blev væsentlig forhøjet. Naar man altsaa gik ud fra et Fradrag paa 2,500 Kr., mente den højtærede Minister, at der ved en Forøgelse af dette vilde blive Tab for Statskassen, hvilket ikke ønskedes fra nogen Side. Dette kan imidlertid ikke hævdes mere. Det er klart, at efter den i Mellemtiden stedfundne betydelige Prisstigning vil selv et Fradrag af 3,000 Kr. ikke medføre noget saadant Tab. Det forekommer mig ogsaa klart, at til den væsentlige Prisstigning maa ogsaa svare nogen Forøgelse af Fradragssummen. Dette vil jeg henstille til Overvejelse for det nedsatte Udvalg. Jeg haaber, at den højtærede Minister ikke vil have saa stærke Indvendinger at gøre mod denne Ændring, som han havde i Samlingen 1913—14.

Jeg takker den højtærede Minister,